

צילום ערעיון

(צילום: לאה אייזנברג)

יהודי עם טלית

ריבוע של אור (על
פי השיר "אבא שר"
של שטרייכר),
התורה והקשר הבין
דורי, האור הרוחני
של התורה, לא
מעבר לים היא -
אלו מקצת הנושאים
בציורי בוגרות
תערוכת סוף שנה
א' של תלמידות
החוג לצילום
במתנ"ס רוממה

(צילום: יעל)

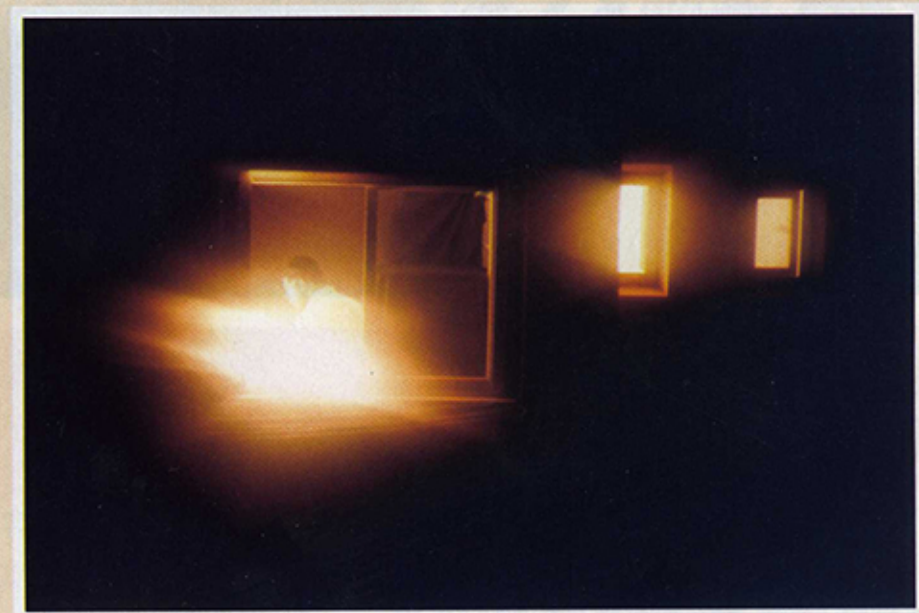
הציצית - קשר של עם ישראל והתורה

(צילום: יפעת באבא)

ידיים.

בחיים, לא הכל שחור או לבן, ובמתנ"ס רוממה (ירושלים) שולט דווקא הורוד. ביקרתי במקום פעמים רבות ונוכחתי בכל מיני מצבים ובכל מיני אפשרויות הנצבעים כאן תמיד בצבעים הכי אופטימיים, הכי מבטיחים והכי אנושיים, כאשר את הרוח החיה במקום מזרימה מנהלת מרכז אומנות לציבור החרדי - הגברת רבקה ורדי. הפעם הגעתי לתערוכת סוף שנה א' של תלמידות החוג לצילום. היו כאן צילומים בשחור לבן, וצילומים בצבעים. צילומי תרגיל וצילומי פרויקט של נושא נבחר. כולם שובי עין וברמה מקצועית מעולה, אבל מעל הכל שררה כאן אוירה נעימה, אוירה של למידה, של השקעה והצלחה, ושמחה בהצלחת הזולת. וגם... משהו מאחורי הקלעים: אותה אוירה שררה גם בהכנות לקראת - בלבטים כיצד, בסיכום שלאחר. בכל שררה כאן אוירה משפחתית חוויתית, ומה שחסר היה, זה רק לעמוד "בפזוה" ולהצטלם.

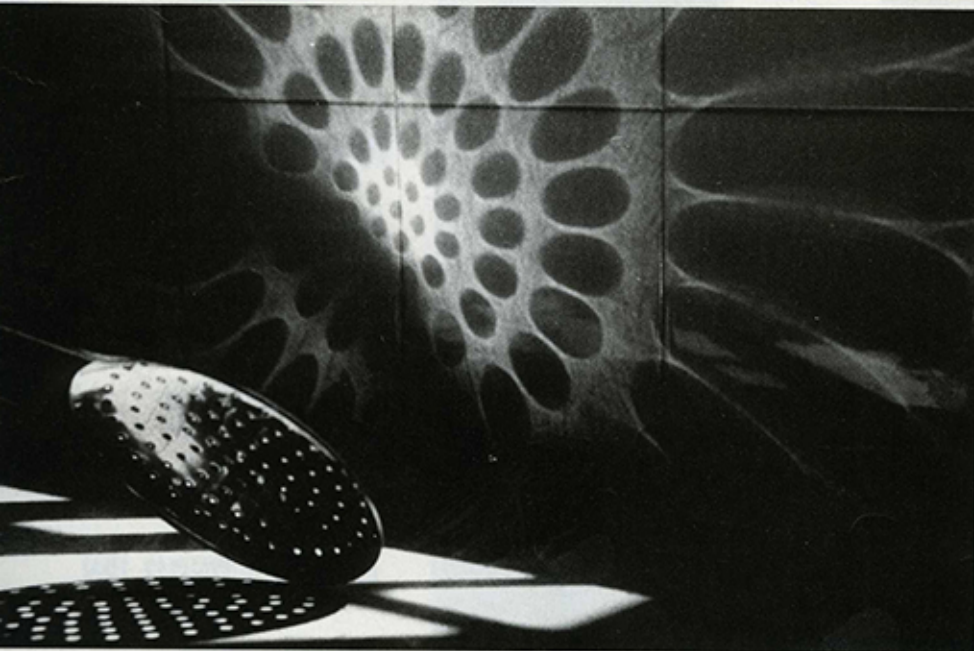
(צילום: יעל)

ריבוע של אור (על פי השיר: אבא שר של שטרייכר)

ר"נצבע" בכחול. התרגיל היה נפלא, לא כל אחד רואה אותו דבר, ולא כל אחד יכול למצוא משהו מיוחד בתוך השיגרה "הנורמלי". וזה מה שהצילום "יודע" לעשות, לקחת ולבודד מתוך מה שקיים, את המיוחד, את מה שהצלם רואה ממבט עינו, מתחושות ליבו, ומעלה אותו לתודעה, ומוכיח למעשה שאפשר לעשות ולראות אחרת.

בחוגים שלנו אנו משתדלים, כחלק מאד נכבד מהלימודים, לעורר את המחשבה על משהו שמעבר לסטנדרט, לפתח את החוש האומנותי שבנו ולא לבצע את המשימות שלנו בסיבוב הצמצם במצלמה בלבד. כך מסכמת טלי צדק, ואני כבר הבנתי: בעצם, החיים זורמים בלאו הכי, אז מדוע שלא ננציח את הפן היפה שבהם?

הפרוייקט של יעל

(צילום: יעל)

"באתי מבית של תורה, ספגתי אהבת תורה ובביתי גם כן נשמע ניגון התורה. ברוך ה' שכן - ולא פלא שהיה זה הפרוייקט שבחרתי לצילום.

אבל בטרם החילותי בהנצחת האווירה, ניסיתי קודם לשאול: 'בעצם, תגידו לי ילדים, מה אתם חשים כשאתם שומעים את אבא מנגן בקולו את לימוד התורה בין כתלי הבית?'

"נתתי לכל ילד דף ורשמתי שאלה, ביקשתי לענות תשובה אישית בלא להציץ או להעתיק. התשובות היו מדהימות ומרגשות, והן בעצם הינחו אותי בהנצחת הפרוייקט" - כך יעל בענווה ובחן.

הפרוייקט התיעודי, כל אחת בחרה איזושהו נושא והציגה אותו מהווית שלה. והמעניין הוא המיקוד האישי של כל אחת באותו נושא.

אנו מכירים צילומים באלבומים משפחתיים, טיולים משפחתיים או כיתתיים, וצילומי ילדים בסטודיו, אבל אם נרצה לשכלל את התוצאות נצטרך ללמוד. ניקח למשל את נושא האור. זהו נושא מופשט מאוד, והבנות היו צריכות לחשוב המון על אופן הביצוע. או צילום של סידרה תיעודית. משהי לקחה נושא של קשר בין ילדים למבוגרים: הצילום לא מראה מבוגר וילד, אלא דברים הנראים מעבר לזה. אם זה אור מיוחד הנופל במקום מיוחד, או הדגש מיוחד על ידיים משולבות המבטאות קשר, יש המון חשיבה בצד האומנותי ובשילוב שקיים מעבר ללחיצה על מחשף המצלמה או הזזת התריס.

כשאור נופל בצורה כזו או אחרת, הוא גורם לנו

אספרגוס בכחול. (צילום: הודיה פינשטיין)

חיך של ילד

יהיו מי שירגישו סיעור מוחין, ויהיו מי שיחושו כי משהו מתוק משתלט על ליבם. לנוכח הצילומים אפשר כמעט לחוש במגע המים והתנועתיות שבהם, ליהנות מהנצחת חיך של ילד, להבין את הגעגועים לבית אמא, ולהפנים את שניים עשר המזלות, תמונות, תמונות וחוויות שמעניקות לנו הבוקי צילום!

וזה קורה כשהצילום נובע ממהו פנימי, מתחושות בטן, ממבט אישי, מן הפן האומנותי והמקצועי. המורות לצילום הן טלי צדק וקרן נצר, העובדות תמיד בצוות של שתיים. "הן מביאות איתן לשיעור המון ידע מקצועי ומעבירות את החומר בענווה, בסבלנות ובפשטות אין קץ. בהשראתן מתקיימים בשיעור יחסי אנוש נפלאים, ההדרכה היא אישית והמיוצג מכל תלמידה הוא מקסימלי", אומרות התלמידות.

טלי: "המטרה היא לשלב את הפן האומנותי והמקצועי של הצילום בתודעה של הציבור שלנו. אם ניגשים לצלם אירוע, לחשוב גם על הצד האומנותי שבהנצחה, ואם מצלמים צילומי סטודיו, כמו פרסומת למזון או צילומי ילדים וכלות, להכניס לצילום את הצד שמעבר לסתם טכניקה, לדעת להתאים את התאורה, ואם אפשר - לשלב את הצילום גם ברעיון מתאים".

יש לנו דברים יפים מאד בשחור לבן. למשל

(צילום: שרי אשר)

יובדבנים

לתחושה מסוימת. כשיש לנו ניגודים רבים בשחור ולבן זה מעביר תחושות קשות, לעומת צבע רך ומפורז הנותן לנו תחושה אוורירית, קלה ונעימה.

דוגמה נוספת: צילום של זוג ידיים משולבות לעומת צילום של חלק מהאצבעות - התחושות המשודרות לצופה תהיינה שונות. אם נקטע את האצבע - כתרגיל בצילום - התחושה וודאי תהיה קשה. איש לא יתייחס לתרגיל, הוא יחוש רק את הקטיעה. או צילום של נחל: אפשר לראות בנחל מים, עצים, שיחים, אבני חצץ, אבל התלמידה שלנו הלכה לנחל פעם, ועוד פעם, ועוד פעם, וחיפשה משהו מיוחד. היא מצאה עלה שנפל על המים